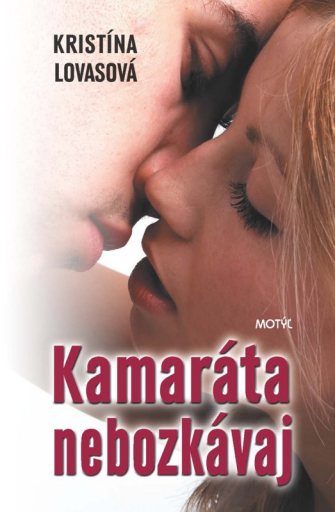

KRISTÍNA
LOVASOVÁ

MOTÝL

Kamaráta nebozkávaj

Kamaráta nebozkávaj

Copyright © Kristína Lovasová 2015

Design © Motýľ design

Cover photo © coka/solominvictor/shutterstock.com

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2015

www.vydavatelstvomotyl.sk

Vydanie prvé. Rok vydania 2015

Tlač: KASICO, a.s., Bratislava

ISBN: 978-80-8164-058-2

KRISTÍNA LOVASOVÁ

Kamaráta nebozkávaj

VYDAVATELSTVO MOTÝL

1. kapitola / Ako sa to začalo

Pri upratovaní pivnice, zasypanej vrstvičkou prachu, ma prepadá nostalgia. Môj zrak upúta hrubá fialová kniha. Beriem ju do ruky a zisťujem, že je to môj starý fotoalbum. Keď uvidím prvú stranu, zaplavujú ma spomienky staré niekoľko rokov.

„Zlato? Pozri, čo som našla!“ zakričím a vychádzam aj s fotoalbumom hore schodmi.

Z prvej strany sa na mňa usmieva moja mama, držiac na rukách malé dievčatko s ryšavými kučerami. Mňa. Charlotte Meninghamovú. Obyčajné dievča mamy Angličanky a otca Slováka. Ale považujem sa za Slovenku, keďže od troch rokov som tu žila aj s mojimi rodičmi a starším bratom. Len meno mám anglické, ako ste si mohli všimnúť. V preklade znamená slobodná žena alebo kráľovná.

Otec so mnou od malička rozprával po slovensky, takže presťahovanie a nástup do školy mi nerobil problém.

Už od prvého ročníka na základnej škole som patrila do úzkej skupiny ľudí, ktorí tam radi chodili. V škole sa mojím obľúbeným predmetom stala, prirodzene, angličtina. No matematika... tá bola a dokonca je mojím úhlavným nepriateľom.

Na druhom stupni základnej školy som s ničím nemala problém. Iba s matikou a, samozrejme, s mojou prichádzajúcou pubertou, ktorá bola veľkým zlomovým obdobím v mojom živote. No skôr, ako som sa naučila ovládať pubertu, som sa naučila ovládať hru na klavíri, ktorý som si od prvej hodiny zamilovala. Milovala som aj brušné tance, ktoré som neskôr tancovala aj súťažne. V tej dobe mi išlo veľa vecí. No jediné, čo mi nešlo, bolo hľadanie priateľov a udržiavanie priateľstiev. Ľudia sa mi viac vyhýbali, ako sa so mnou zbližovali. Platilo to hlavne pre dievčatá. Možno to bolo tým, že som bola divná introvertka. Divná nielen správaním, ale aj výzorom. Moje divoké ryšavé kučery a vysoká postava neboli veľmi obvyklé.

Môj milostný život už odjakživa nestál za nič. Nebolo to tým, že by ma nikto nechcel. V tom čase som mala dosť nápadníkov. Každého som odmietla. Vtedy som žila v zvláštnej predstave, že všetci chlapi sú rovnakí a každému ide iba o to, aby ma doštal do postele. Bola som skalopevne presvedčená, že mužov k životu nepotrebujem a nikdy v živote sa nezamilujem. Nepriputila som, že by som sa mohla mylíť. Nuž, mylíť sa je ľudské.

A moji priatelia? Tí tiež nestoja za zmienku, pretože som nikdy žiadnych pravých kamarátov nemala.

Vtedy som mohla na niektorých pôsobiť odstrašujúco, no to bolo mojim zámerom. Neupravené vlasy, čierne linky, nezvyčajné oblečenie, pozostávajúce väčšinou iba z čiernych farieb a k tomu nočné úniky s mojou partiou rovnakých rebelantov. Alkohol a cigarety, to všetko patrilo k môjmu životu. Mojim rodičom sa to vôbec nepáčilo. Hlavne môjmu otcovi, s ktorým som od puberty nevychádzala veľmi dobre.

„Kde si bola tak dlho?“ zrukol na mňa v sobotu o štvrtej ráno, keď som sa vrátila z diskotéky v podnapitom stave.

„To je jedno,“ zamrmlala som a chcela sa pobrať do svojej izby, no on ma zastavil a zadíval sa mi do očí. Chcelo sa mi smiať, keď som sa pozerala do jeho výrazu „nasratého koňa“.

„Dýchni na mňa,“ povedal mi s vážnosťou a ja som v tom momente začala vymýšľať stratégiu, ako sa tomu vyhnúť. Že mi len nenapadlo vziať si žuvačky! „No tak, bude to?“

Nevolky som naňho dýchla.

„Charlotte, ty si pila a fajčila!“

Ajaj, teraz by bolo najvhodnejšie vypariť sa, pomyslela som si a čakala na zázrak.

„Nehovor. Naozaj?“ drzo som mu odsekla. Keď už mám mať malér, nech je aspoň sranda.

„Máš mesiac zaracha. A už nikdy nechcem vidieť, že si takto zmaľovaná. A ráno si to s tebou ešte vybavím!“

„Oci, to je linka. Čierna linka. A tvárim sa, že som slovíčko mesiac nepočula,“ odvetila som mu a pobrala sa hore schodmi.

„Ak budeš naďalej taká drzá, dám ti dva mesiace! Dievča, spamätaj sa, za chvíľu ideš na strednú! Treba mať trochu zodpovednosti!“

„Blá, blá, blá,“ zamrmlala som si sama pre seba.

„Čo si hovorila?“ zakričal na mňa, keď už som bola na poschodí.

„Nič, nič.“

„Tibor, čo sa deje? To musíš tak kričať?“ ospalým hlasom sa spýtala mama, ktorá sa ako duch zjavila asi tri metre odo mňa.

„Áno, musím! Tvoja dcéra zas prišla domov opitá! A ešte k tomu jej z úst páchne ako z popolníka!“

Mama na mňa vrhla vyčítavý pohľad.

„Hehe, prepáč,“ to bolo jediné, na čo som sa zmohla. A čo najrýchlejšie som sa pobrala do izby. Opitým mozgom som ani neuvažovala nad niečím takým, ako je sprcha a pyžamo. Lahla som si, ako som bola, a zaspala dlhým spánkom, ktorý trval až do neskorého poludnia.

Takto to u nás doma vyzeralo bežne. Mojou záchranou bol môj starší brat Lukas, s ktorým mám veľmi dobrý vzťah. On jediný mi úplne rozumie, lebo bol rovnaký ako ja. Spolu sme hrávali počítačové hry. Učil ma niektoré techniky úderov a kopov z jeho úžasného boxu a ja zas jeho zvodné pohyby bokov z brušných tancov, na ktorých sme sa vedeli aj hodiny smiať. On ma obraňoval, keď ma chcel na ulici niekto prepadnúť alebo znásilniť. On odháňal na diskotéke mojich nápadníkov (zo začiatku som mohla ísť na diskotéku iba s jeho sprievodom). Každý, kto sa pozrel na jeho svalnatú postavu, sa na mňa už radšej nikdy nepozrel. Ale úprimne, mne to nikdy nevadilo.

Čudujete sa, prečo mi nevadilo, že odo mňa odháňal nápadníkov a že som sama nemala o nich záujem? Vtedy sa čudovali aj ostatní, ktorí ma začali volať „lesbička Charlotte“. Ale viete, ako mi to trhalo žily. Poslala som ich do péčka tak rýchlo, ako odtiaľ vyliezli. Lenže ja som nebola lesbička. Bola som iba veľká rebelka a feministka, u ktorej boli muži na poslednom mieste na rebríčku záujmu.

Najviac sa to začalo prejavovať v čase, keď som ako čerstvo pätnásťročná nastúpila na gymnázium v Bratislave. Rodičia chceli, aby som chodila na gympeľ, ale ja som túžila po umeleckej škole, kde by som sa mohla zdokonaľiť v hraní na klavíri. Lenže otec bol v tomto nekompromisný, a tak som skončila na

gympli. Nezabrala ani moja oblúbená a dosť často vyslovovaná veta: „Je to môj život, tak ma konečne nechajte rozhodovať sa samu a nestarajte sa do mňa.“ Táto veta vždy vyvolala nejakú hádku. No keď sa na to s odstupom času pozerám, viem, že mi rodičia chceli iba dobre a určite sa proti mne nespikli, ako som si to vtedy myslela.

Takže som tretieho septembra, voľky-nevoľky nastúpila do prvého ročníka tej obávanej strednej.

Zamierila som do triedy na úplne vrchnom poschodí. Vošla som a kopa nových tvári sa na mňa pozrela. Pokrútila som nad nimi hlavou a nenápadne zamierila do poslednej lavice pri okne s cieľom nejako to tu vydržať a potom mať od týchto divných ľudí pokoj.

No moje želanie nebolo vyslyšané. „Ahoj,“ prisadol si ku mne chalan s úsmevom na tvári.

„Čo chceš?“ na rovinu som sa ho spýtala. Bol prvý, ktorý nabral odvalu zoznámiť sa so mnou.

„Iba sa zoznámiť. Ja som Marek,“ predstavil sa a podával mi ruku.

„Charlotte,“ prezradila som mu svoje meno. A prišla opäť rovnaká reakcia.

„Charlotte? Myslíš Šarlota?“

„Nie! Charlotte! To je anglické meno!“ povedala som mu to nahnevane, takže ma zobral vážne a už sa ma ďalej nevypytoval.

„Aha. Super. Takže sme spolužiaci.“

„Uhm.“ Týmto sa naša duchaplná konverzácia skončila.

Po prvom dni som skonštatovala, že baby vyzerajú divne. Niektoré ako slušňačky, niektoré ako ľahké ženy a skoro všetky vyzerali ako klebetnice s plytkými záujmami. Čo ale robia na gymnáziu?

Postupom času som si tam našla zopár kamarátok, ale žiadna mi nebola oporou. Žiadna mi nerozumela. A určite nie Renáta a jej elita. Keď som ju videla, zježili sa mi chlpy na celom tele. Ako som zistila už v prvý týždeň, nesympatia bola obojstranná.

„Ahoj. My sme sa ešte nerozprávali,“ prihovorila sa mi raz cez prestávku.

„A je to potrebné?“ spýtala som sa jej s predstieranou milotou.

„Ty, ryšavka, dávaj si pozor, s kým sa zahrávaš. A mimochodom, vieš vôbec, čo je to špirála?“

„Myslím, že ty si tu tá, ktorá nevie, s kým sa zahráva. A inak, peroxid, vieš ty vôbec, že prsia patria do trička a nie von z trička?“ Zopár chalanov, ktorí našu slovnú prestrelku počuli, sa zasmialo. Videla som, ako očervenela od hnevu. Zmohla sa iba na slová: „Však počkaj!“

Teda, poviem vám, v triede to nebolo nič moc. Až dovtedy, kým mi Boh asi tri týždne po začiatku roka, nezoslal do našej triedy Matúša. Zvláštneho fešáka, ktorý sa neskôr stal mojou spriaznenou dušou. Padli sme si do oka hneď, ako ho triedna posadila do prázdnej lavice predou mnou.

Tá lavica bola prázdna, lebo sa ma ľudia asi štítali. Dupočila som sa, že niektorí sa ma boja. Jednak pre moju výbušnú rebelantskú povahu, jednak preto, lebo niektorí ľudia poznali Lukasa Meninghamu, môjho brata. Bola som veľmi hrdá na to, že som jeho sestrou. Jediný, kto ma nerešpektoval a stále provokoval, bola Renáta a spol. Tá mi každodenne strpčovala život.

Pravdupovediac, som si nerozumela so spolužiakmi, ktorí si medzi sebou vytvorili skupinky a ja som do žiadnej nepatrila, s profesormi som si rozumela ešte menej. Asi nezniesli ľudí, ktorí si vždy museli povedať svoj názor. A taká som bola. Na protest som sa kvôli nim prestala učiť. Nie preto, že by som bola nebodaj hlúpa. Ja som mohla mať jednotky (samozejme až na matiku), ale bavilo ma robiť zle a provokovať. Vďaka tomu si ma oblúbili aj niektorí moji spolužiaci. Medzi nimi bol ako prvý už spomínaný Matúš.

„Pán profesor?“ provokatívne som sa v jednu nekonečnú hodinu matematiky ozvala.

„Čo zas, Meninghamová?“ nevrlo mi odvetil, lebo už vedel, že to bude znova nejaká stupídna otázka, na ktorej sa bude celá trieda smiať.

„Viete mi povedať, ako v normálnom živote využijem lineárnu alebo kvadratickú rovnicu? Nebodaj si budem rovnicou rátať, koľko zaplatím za desať rožkov?“

Opäť smiech. Tentoraz to profesor nenechal tak a vyhodil ma z triedy ako už mnoho profesorov pred ním. Najviac ma vyhadzovala z triedy slovenčinárka, u ktorej som síce mala samé jednotky, ale keď som začala kritizovať Puškinove diela, to už jej ruská povaha nezniesla. Lenže mne to vyhovovalo, lebo som to nebrala ako trest. Aspoň som si sadla na lavičku pred triedou a namiesto profesorových kecov som mohla počúvať hudbu. Občas som urobila aj to, že som išla do knižnice, kde bol klavír a tam som začala hrať. Tóny môjho klavíra neraz prilákali mnoho ľudí. Hlavne, keď som začala hrať moju obľúbenú skladbu od Yirumiho – River Follows In You. To, že tá skladba prezentovala Bellinu uspávanku od Edwarda ma rozčuľovalo, lebo Twilight som neznášala najviac na svete. Bolo to jasné. Romantika. Nič pre mňa.

S Matúšom som nemala v pláne sa zoznamovať, aj keď sa mi hneď zapáčil. Ale keď mi nedal pokoj a tretíkrát sa ku mne otočil so stoličkou a prihovoril sa mi, už som mu musela niečo povedať.

„Ahoj,“ bolo prvé slovo, ktoré som od neho počula. Ale vtedy som bola veľmi zaujatá knihou, takže som ho ignorovala.

Druhý raz sa mi prihovoril: „Počuj, nedáš mi opísať úlohu z angliny?“ Iba som sa naňho škaredo pozrela a dal mi pokoj. Neskôr som počula, ako sa Matúš pýtal ostatých, čo mi je a oni mu na to povedali, aby ma nechal tak, že som divná. Jedna baba dokonca povedala, že som nebezpečná. Pf, aké trápne. To si nevedeli nič iné vymyslieť? Neskutočné! Lenže Matúš ma len tak nenechal. Tretí pokus mu vyšiel.

„Počuj, tebe čo je? Som ti niečo urobil, alebo si takáto na každého?“ spýtal sa ma po týždni, čo bol našim spolužiakom. Prekvapil ma jeho nahneváný tón.

Opäť som sa naňho pozrela pohľadom, ktorý hovoril: Odpáľ a daj mi pokoj!

„Nepozeraj sa tak na mňa. A povedz už niečo, lebo si budem myslieť, že si nemá.“

„Ty nemáš nič iné na robote, iba sa pokúšať nadviazať so mnou kontakt?“ oborila som sa naňho a jemu sa rozžiarili oči, keď som tú vetu vyslovila. Čakala som inú reakciu. Urazenie,

výbuch zlosti, urážky... čokoľvek, len nie jeho úsmev. Taký krásny úsmev som ešte u nikoho nevidela.

„Baví ma to,“ odvetil po chvíli a opäť sa usmial.

Usmievali sme sa obaja. Výnimočne aj ja, lebo iba málokedy mi úsmev zdobil tvár. A ak áno, tak určite nie vplyvom nejakého chalana.

Kútikom oka som spozorovala, že nás aspoň polovica triedy pozoruje. Nepozerali, doslova čumeli. To možno preto, lebo nečakali, že sa budem usmievat' na nejakého chalana. Keď som si to uvedomila, rýchlo som sa spamätala a vstala som.

„Kam ideš?“ prekvapene sa ma pýtal.

„Na ďalšiu hodinu,“ odvetila som mu bez rozmyslu.

„Ďalšiu hodinu máme tu, v triede.“ Dopekla! Tak toto ma dostalo. Porazene som klesla na stoličku. Opäť sa na mňa vyškieral.

„Čo sa škeríš?“ snažila som sa byť nepriateľská, no akosi mi to neuveril, lebo vytiahol z tašky Bebe keksíky a ponúkol ma. Moje oblúbené, čokoládové! Opäť urobil niečo, čo som nečakala, a tak som si bez rozmyslu jeden zobrala a usmiala sa naňho.

No, a tak sa začalo naše priateľstvo. Aspoň by sa to tak dalo nazvať. Nieкто by to neskôr nazval, že spolu chodíme, iní by tomu neskôr povedali friends with benefits, no ja a Matúš sme tomu hovorili len priatelia. Ale kým sme obaja pochopili, že patríme k sebe... stihli ma ešte zopárkrát vyhodiť z triedy.

2. kapitola / Priateľstvo

Matúšove kučery som milovala. Ako aj on miloval moje. A keďže sme sa časom stali nerozlučnou dvojicou, volali nás: kučierkovia. Ale nechodili sme spolu, nedržali sa za ruky a ani nič podobné. Skrátka, boli sme najlepši priatelia. On mi rozumel, keď som mu rozprávala o problémoch s rodičmi, o tom, prečo robím na hodinách zle a pritom som najinteligentnejšia z triedy. Ja som zas rozumela jemu. Dokázali sme sa hodiny smiať, hodiny sa rozprávať...

„Prečo si na každého taká protivná? Teda okrem mňa, samozrejme. A ešte na zopár ľudí...“ Spýtal sa ma v jeden deň, keď sme sa presúvali do vedľajšej budovy na ďalšiu hodinu.

„Ani neviem. Tak je to najlepšie. Proste nemám náladu byť na niekoho milá.“

„Ale ty taká v skutočnosti nie si. Si milá,“ povedal a zahľadel sa mi do očí. Pri rozprávaní dal dôraz na poslednú vetu.

„Iba na teba. Ty si výnimka.“

„Ó, to si teda cením.“

Aj keď z nás všetci robili „najkrajší párík“, nesprávali sme sa tak, lebo sme to tak necítili. Vôbec nás netrápilo, keď si o nás šepkali a vykrikovali: „No tak, nehrajte to na nás, vieme, že spolu chodíte!“

Skrátka, v tejto oblasti sme mali jasno. Alebo sme si to mysleli.

„Inak, ty prečo nemáš frajerku?“ zvedavo som sa ho len tak spýtala a on mi za túto otázku venoval prekvapený pohľad.

„Mal som,“ zamyslene odvetil. „Ešte v devine. Ale rozišiel som sa s ňou, lebo sme si už nerozumeli. Stále sme sa hádali a tak.“

„Aha... No, ale prečo nemáš teraz?“ dobiedzala som doňho.

„Lebo... ja neviem. Nie je to obojstranné,“ povedal tajomne. Zo zamyslenia ma vytrhol otázkou: „A ty?“

„Čo ja?“

„Prečo nie si zadaná? Veď viem, že po tebe viacerí chalani idú...“

„Aj po tebe ide viacero báb,“ pripomenula som mu, ale on na mňa vrhol pohľad typu „tak to už vyklop“.

„No dobre. Veď vieš, že ja si s chlapmi veľmi nerozumiem...“

„So mnou si rozumieš.“

„Áno, ale iba s tebou. A s mojím bratom. Mňa také veci, ako chodenie s niekým, nelákajú. To nie je pre mňa. Myslím si, že chlapovi väčšinou ide len o to, aby babu pretiahol a to mu stačí.“

„Musím sa teda zastať mužskej populácie, že tak to nie je,“ bránil sa Matúš.

„Jednoducho, podľa mňa je láska jedno veľké gýčové kliše.“

Ešte niekoľko ráz sme sa na túto tému bavili, ale výsledok bol ten istý. Obaja sme boli single a ani jeden z nás po vzťahu netúžil. Ja preto, lebo som bola feministka, nemala som mužov rada – až na Matúša – a zamilovanosť, flirtovanie a bozky som brala ako prízemné prejavy niečoho, čomu som nerozumela. Prečo on v skutočnosti nebol zadaný, to som zistila až neskôr...

V druhom ročníku, presnejšie v januári, som sa prvýkrát s Matúšom pohádala. Aj keď bol mojou spriaznenou dušou, mojím oporným bodom. Presne si na tie chvíle pamätám. Stáli sme na chodbe pred našou triedou a on mi rozprával o tom, že ho bratranec pozval na dva roky do Austrálie. Neviem, prečo som to nedokázala zniesť. Asi som si nevedela predstaviť život bez neho...

„Toto nemyslíš vážne! A ty mi to povieš oznamovacou vetou?! Ani sa ma nespýtaš na názor?“ kričala som a, samozrejme, som prilákala pozornosť všetkých na chodbe aj v našej triede.

„Ja nie som povinný pýtať sa ťa! Je to môj život! Sama to hovoríš, tak si teraz neodporuj! A ešte som sa nerozhodol, či idem! Som nevedel, že si odo mňa taká závislá!“

To sa ma dotklo. Ako mohol také niečo vysloviť?

„Ja nie som od teba závislá! Len neviem, ako si to predstavuješ, že iba tak necháš školu a pôjdeš do cudziny! Je to od teba strašne, ale strašne sebecké!“

„Neziap! Je to môj život!“ povedal mi hrubým a bezcitným hlasom, ktorý som u neho nepoznala. Už som mala slzy na krajíčku, podlamovali sa mi kolená a nevedela som, čo od zúfalstva robiť.

„Ty debil!“ vykrikla som a chcela mu dať facku. No na moje prekvapenie mal rýchle reflexy, obe ruky mi chytil a silno zovrel, zadíval sa mi do očí a strčil mi jazyk do úst.

On! Ma! Pobožkal!

Bola som z toho taká vykoľajená, že som nevedela, čo mám robiť. Akosi mimovoľne som mu bozk opätovala, ale z toho celého sa mi podlomili kolená, takže keby ma nezachytil, asi by som padla na zem. Neviem, koľko sme sa bozkávali, zdalo sa mi to ako večnosť, ale keď ma zachytil a držal v náručí, pozrel sa mi do očí, opäť sa usmial a povedal: „Neboj sa, nikam nejdem, nenechám ťa tu.“

„Ale ja...“ chcela som mu odporovať, aj keď ma to nesmierne potešilo.

„Už nič nehovor,“ povedal vo chvíli, keď práve zazvonilo, a tak sme sa bez slova pobrali do našej lavice, úplne poslednej pri okne.

Nečakala som ten bozk. A určite som nečakala, že sa mi bude páčiť a že to bude také skvelé!

Celá nasledujúca hodina a aj hodiny potom, ba aj dni, boli veľmi divné... Nielen v tom, že v škole na nás pozerali oveľa viac ako obyčajne (klebetné baby v našej triede si pochtivo splnili svoju úlohu), ale aj medzi mnou a Matúšom to bolo zvláštne. Keď som sa ho neskôr opýtala, prečo ma pobožkal, on mi odpovedal otázkou, prečo som mu ten bozk opätovala a prečo sa mi podlomili kolená. A nahodil ten svoj neodolateľný úsmev...

„Ja som sa pýtala prvá!“ odvetila som mu.

„Fajn. Tak ja som ťa pobožkal, lebo som nevedel, ako ti mám zavrieť ústa. A prišlo mi to ako najvhodnejšie riešenie, keďže si ziapala tak nahlas, že aj v riaditeľni to museli počuť.“

Neviem prečo, ale jeho slová ma sklamali. Naozaj to bolo iba v tom? Zvyknú sa najlepsi kamaráti len tak bozkávať?

„A teraz ty. Prečo si mi to opätovala?“ Uprene sa mi zahľadel

do očí, až som mala pocit, že odpoveď už vie. Desila som sa toho.

„Lebo som nevedela, čo mám urobiť a prišlo mi to ako najvhodnejšie riešenie. A keďže si silnejší ako ja, asi by sa mi nepodarilo odstrčiť ťa.“ Odvetila som mu presvedčivo, spokojná s tým, ako som mu úder vrátila. Iba sa mi zdalo, že sa na jeho tvári mihol tieň sklamaní?

Dni ubiehali ako voda a postupne sme s Matúšom zabudli na ten incident s bozkom. A všetko bolo ako obyčajne. On sa smial na mojich provokáciách voči profesorom, krútil hlavou nad mojím pretrvávajúcim feminizmom a chápavo prikyvoval hlavou, keď som mu opisovala hádky a problémy s rodičmi. Cez prestávky som sa hrala s jeho kučeravými vlasmi a plietla mu z nich vrkôčiky, v ktorých poctivo celý deň musel chodiť. Samozrejme, že to isté urobil aj on mne, takže po chodbách školy chodili dvaja blázni s vrkôčikmi. Naďalej som ho doučovala angličtinu a on mňa matiku. Boli sme nerozlučná dvojica a dokonale sme sa dopĺňali.

3. kapitola / Oslava

Všetko prebiehalo ako zvyčajne, až kým neprišiel 10. jún, keď som mala oslavovať sedemnásť rokov. Spolu s Matúšom sa nám podarilo prichystať skvelú oslavu, kde sme pozvali nejakých našich kamarátov zo školy. Samozrejme, že sa oslava nezaobišla bez alkoholu. Matúš potiahol otcovi fľašu whisky a Klára s Dankou zas kúpili fľašu červeného vína. Keďže mama bola vtedy na služobnej ceste a otec u rodičov na Liptove, „strážil“ nás iba môj brat, ktorý sa k nám aj neskôr pridal. Priznám sa vám, oslava mojej sedemnástky patrí medzi moje najkrajšie zážitky. O chvíľu vám prerozprávam prečo.

V hale nášho rodinného domu sme si všetci šiesti – Klára, Danko, Baša, Tomáš, Matúš a ja – pripili šampanským, ktoré som ako jediné mala povolené u rodičov. Potom, ako sme zjedli tortu a ja som dostala krásne darčeka, som išla urobiť pukance a ostatní zatiaľ vybrali nejakú komédiu. Od Matúša som dostala dva krásne privesky na retiazke – jeden v tvare srdiečka a ďalší ako štvorlístok. „Láska a šťastie“ povedal mi k tomu a silno ma objal.

Na moje prekvapenie sme pozerali Vampires Suck – paródiu na Twilight a New Moon. Po dopozieraní, keď naše bránice dostali z toľkého smiechu poriadne zabráť, sme si objednali tri pizze. Matúš sedel po celý čas blízko mňa. Ostatným to prišlo divné, ale mne nie. Cítila som sa tak príjemne. Aj vtedy, keď som mu sedela na kolenách, alebo ležala hlavou v jeho lone a on ma hladkal po vlasoch.

Asi okolo siedmej večer, keď nálada postupne upadala, Matúš z chladničky doniesol fľašu alkoholu. Chvíľu sme na to neveriacky pozerali a potom Matúš nadočkavo povedal, aby som priniesla poháre.

Keďže môj brat kulturista bol vtedy dole v posilňovni, nebála som sa, že by nás prichytil. Pochybovala som, či aj ja mám piť, keďže moje alkoholové úlety na sídlisku s partiou sú už dávno

minulosťou, ale Matúšov úsmev ma presvedčil. A tak sme si štrngli a snažili sa to vypiť. Matúš a Tomáš s tým nemali problém, no dievčatá to odmietli dopiť a mne, ako oslávenkyni, nezostávalo nič iné, iba nasledovať Matúša, ktorý svoj pohárik mal už dávno vypitý.

Po druhom poháriku, keď mi to už stúplo do hlavy a bola som uvoľnená, vysmiata a povolná, sa zrazu objavil v obývačke môj brat. Všetci sme totálne skameneli, čo sa bude diať. Keď nás uvidel, začal sa hurónsky smiať.

„No, sestrička, ja už som si myslel, že je s tebou zle, keď si neplánovala žiaden alkohol, ale vidím, že ste pubertiaci ako vyšití. Ktorý z vás to doniesol moju obľúbenú whisky?“

„No... to ja,“ povedal Matúš a podľa jeho výrazu som usúdila, že bol v rozpakoch.

„Ty chodíš s mojou sestrou, však?“ spýtal sa ho na rovinu.

„Nieee,“ odpovedali sme s Matúšom naraz a automaticky sa od seba odtiahli.

„Áno,“ odpovedali naši kamaráti zarovno s nami.

A Lukas sa opäť začal smiať. „No dobre, tak ja vás teda nechám, bavte sa!“ a pobral sa do svojej izby.

„Hej, Luke,“ rozbehla som sa za ním a snažila sa chodiť rovno. Asi si to všimol, lebo sa opäť začal smiať. „Však to nepovieš rodičom...“

„Ale nie, prosím ťa. O hodinu vás prídem skontrolovať. Dúfam, že vtedy ešte budeš vedieť súvisle rozprávať,“ povedal a znova sa uchechtol. „Ale daj si pozor na toho kučeravého, viditeľne po tebe ide. Vidno mu to na očiach.“ Žmurkol na mňa a pobral sa preč. A mňa tam nechal s kopou otáznikov v hlave.

Po ďalšom poháriku Klára navrhla, aby sme si zahrli fľašu. Tak sme našli fľašu od šampanského a Klára ju zakrútila.

A ako naschvál to padlo na mňa.

„Pýtam sa ja!“ vykrikla Baša. „Pravda alebo odvaha?“

Hmmm. Jedno horšie ako druhé. „Noo tak odvaha,“ povedala som.

„Pobozkaj Matúša!“ Vypeštila som na ňu oči a Matúš tiež. „Ale notáák, je to iba hra. A nehovorte mi, že ste iba kamaráti, lebo to tak nie je. No tak poďme.“

Pozrela som na Matúša. V očiach mal nečitateľný výraz. Mo-
týle v mojom bruchu sa rozlietali a ja som sa bála, ako na to
zareaguje Matúš. No riskla som to. Veď to je iba hra, povedala
som si. A tak som sa k nemu naklonila, ruku mu dala okolo
krku a zľahka ho pobožkala na pery. Svet sa so mnou zakrútil.
Nevedela som či z alkoholu, alebo z toho bozku. Tak či onak,
nikto k nášmu bozku nemal žiadne pripomienky a hrali sme
ďalej. Vystriedali sa asi tri otázky a dve úlohy, až kým konečne
neprišiel rad na Matúša.

„Hmmm dobre, takže pravda alebo odvaha?“

„Odvaha, odvetil Matúš.

„Fajn. Všetci tu vieme, že vy dvaja,“ ukázal Tomáš na mňa
a na Matúša sediaceho tesne vedľa mňa, „máte k sebe veľmi
blízko. Ale ešte som vás nevidel bozkávať sa. Myslím, naozaj
sa bozkávať. Takže, kamarát môj, daj Charlottke poriadneho
francuzáka.“

Všetci zrazu napäto mlčali, vrátane mňa a Matúša. Z jeho vý-
razu som nevedela vyčítať, či to spraví, alebo nie.

„Tak fajn,“ privolil Matúš. „Ale nemyslím si, že sa to skon-
čí tak, ako predpokladáš,“ povedal Tomášovi, ale nikto okrem
nich nevedel, o čom sa bavia.

Ja už som bola riadne pripitá, lebo som sa usmievala ako
slniečko na hnoji, lenže Matúšovi alkohol akosi nestúpil do
hlavy, lebo tú úlohu príliš prežíval. Netušila som však, prečo je
zrazu taký podráždený.

Opatrne sa na mňa pozrel, ja som len mykla plec om: „Prečo
nie? Veď už si ma raz pobožkal,“ povedala som a spomenula
som si na našu prvú hádku na chodbe a na to, ako ma umlčal
perami.

Venoval mi hlboký pohľad a až mučivo pomaly sa ku mne
približoval. Nekonečne dlhú chvíľu naše pery delilo len zopár
centimetrov. Mala som pocit, že to už nevydržím a pobožkám
ho, ale nič som nespravila. Len som so zrýchleným dychom
čakala. A vtom sa naše pery spojili. V momente sa naše jazy-
ky preplekli a začali sa hýbať v pravidelnom rytme. Bozkávali
sme sa tak náruživito, že ma Matúš prinútil ľahnúť si, on ležal na
mne a vychutnávali sme si tento okamih. Bolo to úžasné.

Vzdialene v pozadí som počula, ako ostatní kričia, nech sa od seba odlepíme a podobne. Ale ja som chcela, aby táto chvíľa trvala naveky. Tajne som dúfala, že to nebolo poslednýkrát, aj keď som si uvedomovala, že sme s Matúšom len kamaráti.

Nanešťastie sa odo mňa Matúš odlepil. Chvíľu sme sa dívali do očí s maximálne rozšírenými zreničkami. On na mňa hľadel s vážnym a zároveň prekvapeným výrazom. Potom sa posadil a ja tiež. Červeň sa mi nahrnula do líc, keď som si uvedomila, ako sa na nás všetci, vrátane môjho brata, ktorý sa tam medzitým objavil, pozerajú. Pobavené, potmehúdsky, nadšene, ba aj karhavo. Tipnite si, koho to bol pohľad.

Po hodnej chvíli ticha sa ako prvý ozval Lukas: „Ja som hovoril, že po tebe ide! Som sa bál, že mi ju tu rovno pred nami pretiahneš!“ povedal vyčítavým hlasom s pobaveným podtónom.

Ja som sa naňho nemohla ani pozrieť. Bála som sa jeho pohľadu a aj otáznikov, ktoré sa v našich hlavách vyskytovali.

„Okej, môžeme považovať úlohu za splnenú,“ so širokým úsmevom predniesol Tomáš.

A hra šla ďalej. Hrdlo fľaše ukázalo na Kláru, ktorej som sa spýtala zákernú otázku o tom, kto sa jej z triedy páči.

Nevedela som, že mi to hneď v ďalšom kole vráti: „Takže, miláčik, vidím, že ti je teplo, tak si vyzleč tričko.“

„A keď nie?“

„Tak v tom prípade mi dáš svoje tričko, takže tak, či tak to budeš musieť urobiť,“ zákerne sa usmiala, no ja som vedela, že za nič na svete sa pred kamarátmi vyzliekať nebudem.

Matúš videl môj nahnevaný a protestujúci výraz a vtedy urobil niečo, čo som naozaj nečakala. Nikto z nás. „Urobím to za ňu,“ povedal, vyzliekol si tričko a hodil ho Kláre na kolená. Ja som opatrne sedela vedľa neho a dúfala, že sa na mieste vyparím, scvrknem, zmiznem, čokoľvek... Ale to, že bol Matúš polonahý mi vôbec nepomáhalo... ba práve naopak...

„Šár, čo ti je?“ spýtal sa ma starostlivým hlasom a pozrel sa mi do sklonenej tváre.

„Ale nič, len sa mi točí hlava,“ povedala som úprimne.

„Heh, ani sa ti nečudujem, veď si toho vypila najviac,“ ozvala sa Baša.